

dent. A gyermekkori gyöngé fűszálak a pirkadatnak gyémánt gyöngyököt könnyeznek. Egész éjjel kérges tenyerű, repedt talpú, mezítlábos bús, fáradt férfiakra beszélgettünk. Aztán emlékeim sarlóin, életem szántóin keresztül, gondtol komor arcú, görnyedt hátú, targaly szikkadt karú anyók ezerkilencszáznegyvenhét bősége után: az erdőbe mennek gombát szedni. A dicső

szocializmus fénykorában, tarisznyájukban nincs semmi más, csak egy literes üveg tele kristályforrás vízzel. És szemük telhetetlen reménnyel.

Felsütött a Nap! Hamvad a pásztortűz! Ismét útra kél a nyáj. Lelkem rohanó hegyi patakja lassul az élet meredek partjai között!

Már füstje sincs a régi lobogó pásztortűznek.

IANCU LAURA

Imádság

*Uram, két lámpást hagytam ott messze,
vályogfalak között, az ég alatt,
őrizzd őket, mintha a szemed fénye
volna, világodra, kik kihordtak
engem.*

*Mérföldkövek közt botorkálva hull
vétkem, mint a vízözön. Tékozló
fiadnak, aki csak pórul járt, óh,*

hadd legyen útja végtelen –

A kárhozottak

*Itt ülök kidöntött fák között.
Mögöttem szögesdrót, azon túl kitagadott végtelen:
Egyetlen szavadtól megretten.
Nézem az elkárhozott varjakat –
elejtett szárnyal köröznek,
hogy szívem megszakad.*

A sötétség

*Zavard ki, anyám,
a sötétséget,
falamról elnyeli a festett tájat
s a feszületet,
a muskátli vörösét.
Ereimben hömpölygő féltés,
hogy nem lesz több hajnal
és nem lesz utolsó ébredés.*

Fagy

Oltó igéket hoz a fagy.

*Hat napja már, hogy nem eszem,
szívedet hallgatom.*

*Nem ringatsz – nem ringatom
bölcseben telelő holnapunk.
Karácsonyfán a papírmadár
a huzatban felszáll.*

Számít-e még, hogy meghalunk?

Születésnapomra

*Felkötött virágra száll a dér,
őszbe veszett a nap,
33 világot tépett le húsomról
a fagy.*